

the first two years of life, and the third year of life is the most difficult for the child.

The first year of life is the most difficult for the child, and the second year of life is the most difficult for the child.

The second year of life is the most difficult for the child, and the third year of life is the most difficult for the child.

The third year of life is the most difficult for the child, and the fourth year of life is the most difficult for the child.

The fourth year of life is the most difficult for the child, and the fifth year of life is the most difficult for the child.

The fifth year of life is the most difficult for the child, and the sixth year of life is the most difficult for the child.

The sixth year of life is the most difficult for the child, and the seventh year of life is the most difficult for the child.

The seventh year of life is the most difficult for the child, and the eighth year of life is the most difficult for the child.

The eighth year of life is the most difficult for the child, and the ninth year of life is the most difficult for the child.

The ninth year of life is the most difficult for the child, and the tenth year of life is the most difficult for the child.

The tenth year of life is the most difficult for the child, and the eleventh year of life is the most difficult for the child.

The eleventh year of life is the most difficult for the child, and the twelfth year of life is the most difficult for the child.

The twelfth year of life is the most difficult for the child, and the thirteenth year of life is the most difficult for the child.

The thirteenth year of life is the most difficult for the child, and the fourteenth year of life is the most difficult for the child.

The fourteenth year of life is the most difficult for the child, and the fifteenth year of life is the most difficult for the child.

The fifteenth year of life is the most difficult for the child, and the sixteenth year of life is the most difficult for the child.

The sixteenth year of life is the most difficult for the child, and the seventeenth year of life is the most difficult for the child.

The seventeenth year of life is the most difficult for the child, and the eighteenth year of life is the most difficult for the child.

The eighteenth year of life is the most difficult for the child, and the nineteenth year of life is the most difficult for the child.

The nineteenth year of life is the most difficult for the child, and the twentieth year of life is the most difficult for the child.

The twentieth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-first year of life is the most difficult for the child.

The twenty-first year of life is the most difficult for the child, and the twenty-second year of life is the most difficult for the child.

The twenty-second year of life is the most difficult for the child, and the twenty-third year of life is the most difficult for the child.

The twenty-third year of life is the most difficult for the child, and the twenty-fourth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-fourth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-fifth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-fifth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-sixth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-sixth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-seventh year of life is the most difficult for the child.

The twenty-seventh year of life is the most difficult for the child, and the twenty-eighth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-eighth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-ninth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-ninth year of life is the most difficult for the child, and the thirtieth year of life is the most difficult for the child.

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU • Mühür

GÖKÇER TAHİNCIOĞLU Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü bitirdi. Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo Televizyon Anabilim Dalı'ndan "Askeri Darbeler Öncesi ve Sonrası Medya Özgürlüğü" konulu yüksek lisans teziyle mezun oldu. 1997'de *Milliyet* gazetesinde muhabirliğe başladı. 2010'dan itibaren *Milliyet* Gazetesi Ankara Haber müdür yardımcılığı ve müdürlüğü görevlerinde bulundu. Bu süreçte "Yüzleşme" adlı köşede, insan hakları odaklı yazılar kaleme aldı. Musa Anter Yılın Haberi Ödülü, Çağdaş Gazeteciler Derneği Rafet Genç Haber Ödülü, ÇGD İzzet Kezer Fotoğraf Ödülü, Metin Göktepe Yılın Haberi Ödülü, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Basın Özgürlüğü Ödülü, Abdi İpekçi Yılın Haberi Ödülü, ÇGD Haber Ödülü ve TGC Başarı Ödülü sahibidir. *Bu Öğrencilere Bu İşi mi Öğrettiler?: Öğrenci Muhalefeti ve Baskılar* (2013, Kemal Göktaş'la birlikte), *Beyaz Toros: Faili Belli Devlet Cinayetleri* (2013) ve *Devlet Dersi: Çocuk Hak ve İhlallerinde Cezasızlık Öyküleri* (2016) adlı kitaplarına imza attı. 1 Ekim 2018'de *Milliyet* gazetesinden ayrıldı.

İletişim Yayınları 2707 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 466

ISBN-13: 978-975-05-2555-1

© 2018 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2018, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Gökhan Tahincioğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU

Mühür

*Hayallerimizin peşinden birlikte koştuğumuz,
ışığıyla onlarca kız çocuğunun yolunu aydınlatan Nevin'e;
Baran, Elife ve gülüşü çahnmış tüm çocuklara...*

Penceresiz, kireçle boyanmış odadakilerin bedenlerinden fıskıran terle, her dakika soluk almayı daha da güçleştiren havasızlık artıyor, kutsal bir emekle zuhur etmiş su damlacıkları duvarda ve buzlanmış camlarda birikiyordu.

Kapının buzlu camından ne içerisi ne dışarıyı görünüyor, kendinden geçmişlerin esrarlı ve bir başka âlemin var olduğuna insanı inandırabilecek sesleri odadan taşıyordu. Otuz kadar adam, bendirin tok ve yankılı sesi her duyulduğunda, kafalarını iki yana oynatıyor, kol kola girdikleri diğer müritlerle bedenlerini yukarıdan aşağıya dalgalandırıyor.

Yükselen iç çekişlerden bendirin ritmi zaman zaman duyulmaz oluyor, duymasalar bile o ritme ruhunu bağlamış müritlerin her “Allah” ve “huu” sesinde, ruhları bedenlerinden çıkıp ait olmak istedikleri dünyaya yükseliyordu.

Tefekkür saatinden hemen sonra müritlerin dünyayla bağlarını kestiği o zaman geliyordu. Karanlık bütün dünyaların bütün müptelaları gibi, müritler de ruhlarının ulaşmaya çalıştığı o âlemi sadece sınırı geçebilme kudretini taşıyanların görebileceğine inanıyordu.

Esrarkeşlerin cigaraları ve cümle müptezellerin günü çekilir kılmak için ağızlarına attıkları hapların patlaması gibi bendirin

sesinin başladığı dakikalarda patlayan ışık, müritlerin saçlarından ayak turnaklarına kadar yayılıyor, her birinin ruhu için, bir başka dünyanın karanlığı aydınlık hale geliyordu. Müritlerin o vecd hali sırasında, geçtikleri görünmez eşiğin öte yanında kalan dünyanın tüm sesleri de duyulmaz oluyordu.

Kendilerinden geçtikleri, bendirin her vuruluşunu cennet habercisi sayan müritlerin sayıkladıkları isimler, sevdikleri deyimle Esmâ'ül Hüsna'da kendilerini bulmaları, Allaha bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu.

Bütün bu ruhani yolculuk, yarının da habercisiydi.

Sadece, eşiği geçebilenlerin, sadece o nurla aydınlananların, sadece gürültü arasında kaybolup o ritmi duyabilenlerin hayatta kalacağı yarınların.

Bendire üç kere uzun vuruldu ve müritlerin dalgalanması durdu.

Ayağa kalkıp kafasını bir o yana bir bu yana büyük hızla sallayan, dizlerinin üzerine çöküp perperişan bir haldeymiş gibi başını öne arkaya durmaksızın atan, dizlerini titrete titrete ellerini göğe açıp öylece kalan, diğer kardeşlerinin koluna giren ancak kalabalığın geçtiği âlemin de ötesine geçip olduğu yerde zıplayıp bağırان kim varsa derin derin soluk vererek dinginleşti.

Yorgunluktan helak düşmüş müritlerin ağzından “Allah” sesleri duyuldu. Ellerini açıp duaya başlayan mürşidin yanındaki genç, bir sonraki sohbetin zamanını söyledi. Bu çağrı, sohbetin bittiği anlamına geliyordu.

Müritler, alışkın adımlarla, orta bölümünü boşalttıkları odanın duvarlarına sırtlarını vererek, dünyaya bir hediye olarak gönderildiğini düşündükleri mürşitlerinin her noktadan görülebileceği dört kenara çekildi. Genişçe bir salon büyüklüğündeki odadaki müritler, sağ baştan başlayarak, sırayla şeyhin önüne gelmeye başladı. Şeyhin eline yüzlerini sürdükten sonra, cüppesini üç kez öpen tekrar yerine dönüyor, diz çökerek, başını önüne eğip düşünmeye koyuluyordu. Bendiri çalan çocuk hızlı adımlarla şeyhin arkasından atıldı, yere kadar eğilerek, müritlerin önünde gezinmeye başladı. Kimi önceden hazırladığı parayı koydu, kimi yanında getirdiği çeyrek altını.

Mesut ise parmağından çıkarttığı yüzüğü bıraktı bendirin içine. Ne zamandır, babasından kalma yüzüğü şeyhe, onun vasıtasıyla tarikatına ve tarikatının ayakta tuttuğu Müslümanlara vermek istiyordu. Hayatta olsa babası da böyle yapmasını isterdi, biliyordu.

Şeyh, “Allah günahlarımızı affetsin,” diye başladı konuşmasına. Son konuşmayı genelde kısa tutar, müritleri ise biraz daha konuşması için gözünün içine bakardı.

“Kulağıma geliyor, bizim için ‘Onlar ibadet bile etmiyor,’ diyorlarmış. O gittiğiniz camilerde anlatın. Ama kalabalığa değil bire bir arkadaşlarınıza, çıkışta soluklanmak için kenarda oturanlara anlatın ki bin kat fazla ibadet edeceğimiz günler gelecek. Anlatın onlara, söyleyin ki günah işliyorlar. Şimdi ibadet zamanı değil. Şimdi Allaha yaklaşma, bizi koruduklarından eylemesi için dua etme zamanı. Gelsinler, aramıza katılsınlar. O büyük tufandan sonra bütün yaşamımız ibadet, bütün idaremiz şer’i olacak.”

Müritler için zikir devam ediyordu adeta. Şeyhin her cümlesi bendirin ritmi gibi geliyor, kafalarını sallayarak, hayret ifadeleriyle sözcüklerin parçası oluyorlardı. Büyük bir ateşin içlerindeki odunu yakması gibiydi bu bitmesini istemedikleri sohbet.

“Allah günahlarımızı affetsin,” diye bitirdi şeyh. İç çeker gibi çıkan ve kelimenin sonuna doğru büyüyen “Amin!” sesi yükseldi kalabalıktan.

Müritler, üç katlı konağın iki odasının duvarları yıkılarak büyütülen ikinci kattaki zikir odasından sırayla dışarı çıktı. Mahallenin nedense sürekli puslu havası, geceyi de kaplamıştı.

Binanın geniş avlusuna sonradan kondurulan küçük şadırvanda elini yüzünü yıkayan, akşam karanlığına gömülmüş sokağa açılan kapiya ilerliyordu.

Mesut, elini uzun uzun yıkadıktan sonra avuçlarının içinde kalan suyu yüzüne uzun uzun sürdü. Her zamankinden fazla ağlamış, her zamankinden daha fazla teslim olmak istemişti bu kendinden geçme haline. Gökyüzüne baktı, havayı kaplayan pustan yıldızları görememek canını sıktı. Şeyhin son söylediklerine de canı sıkılmıştı; hangi camilerde neler diyorlar aca-

ba, diye geçirdi içinden. Sonra yavaş yavaş dışarıya çıkan müritlere baktı. Sona kalmak istiyordu, izin alabilirse şeyhle görüşecekti, cesaretini toplamıştı.

Son mürit, geniş bahçenin sokak kapısını arkasına merakla bakarak kapattığında yerinden kalktı. Kapının önünde herkesin gitmesini bekleyen şeyhin genç yardımcısının kulağına, “Bir beş dakika görüşmem lazım,” diye fısıldadı.

“Dinlenmeye çekilmek üzere, önemli mi, ben de aktarabilirim isterseniz?”

“Yok, bir baş başa görüşsem, bizim oğlanla ilgili...”

“Bir bekleyin içeride iki dakika.”

Genç mürit birkaç dakika sonra merdivenlerden ağır ağır inerken, “Şeyhimiz sizi bekliyor,” dedi. Mesut, oturduğu yerden fırladı, en üst kata çıkarken, merdiven duvarlarındaki hatlara, korkutucu minyatürlere, loş ışığın içinde kaybolmuş, ağır tütüsü kokusunu içine çekmiş duvar halılarına baktı.

Şeyh, müritleriyle tek tek ilgilenir, bazılarını ayrıca sohbetে çağırırdı. Ama Mesut, şeyhin çoğu zaman gözünün içine içine baktığını da bilmesine rağmen, hiç davet edilmediğinden olacak, içinden geçen büyük isteğe rağmen odaya ilk kez giriyordu ve kendisini okula yeni başlayan bir çocuk korkusunda hissediyordu.

Kapıyı üç kez çaldı ve “Gel evladım,” sesiyle, kapının önünde eğilerek Mesut içeriye girene kadar bekledi genç mürit. Sarı ve loş ışığın aydınlattığı, benzeri çarşıda pazarda bulunması imkânsız tütüsülerle cennet kokusu verilmeye çalışılmış, tıpkı zikir odası gibi geniş salona dönüştürülmüş odada şeyh tek başına oturuyordu. Genç müridin kapattığı kapının arkasında beklediği, buzlu camdan seçilebiliyordu. Bana özel değil, böyle olması gerekiyor herhalde, diye geçirdi içinden Mesut güvensizliğe gönül koyarken.

Yer minderleriyle çevrilmiş, duvarlarında her görenin “tövbe estağfurullah” diye haykıracağı batını resimler ve yasaklı işaretler bulunan odanın kalbinde yarattığı ürpertiyle şeyhe yaklaştı. Avuç içini yüzüne sürüp, cüppesinden öperken yorgun olduğunu gözledi. Şeyh, Mesut’tan birkaç yaş büyüktü belki.

Şeyhin hikâyesinin tamamını buralarda kimse bilmezdi. Adıyaman'da uzun zaman müritler arasında yer almış, çilehaneye kapanarak tarikata kabulünü istemiş, bitmek bilmez sabrı sonunda "kabul edilenler" dergâhına girmişti. İlmi yüksekti, hemen göze çarpıyordu. Konuşması etkiliydi, genç yaşına rağmen hemen her konuda karşısındakini ikna edecek güçlü bir akla ve gerekçelere sahipti. Uzun yıllar kaldığı Adıyaman'da evlenmiş, neden sonra karısı gözükmez olmuştu. Medeni nikahla evlendiği karısıyla yine mahkeme yoluyla boşandığı söylenmişse de Adıyaman'da müridi olduğu şeyh dışında kimseye bir açıklama yapmamış, boşanmanın hemen ardından, on yıl hizmet ettiği tarikat adına ilmmini yaymak için kendisine yol verilmesini istemişti.

"Tarikatın çevresini genişletmek yetmez, artık yaklaşan gerçekleri de tebliğ etmek gerekiyor," diyordu sözlerini yadırgayan ve bir aşamada yüzlerini çeviren diğer müritlerle ettiği sohbetlerde.

Yıllarca bu dergâhtan ayrılamayan ve diğerlerinden farklı olarak kendisine yüz çevirmeyen yaşlı müridin dediği gibi, alametler gösteriyordu ki büyük, çok büyük bir tufan yaklaşıyordu. Hayır, kıyamet değildi ama kıyametten beterd. Yeryüzünün önemli bir bölümü yok olacaktı. Hem tufanı anlatmak, hem de tarikatın yolunu bu gerçeğe döndürmekti niyeti. Geceler boyu istihareye yatmış, yıldıznameleri okumuş, yasaklanmış keramet dolu kitapları incelemiş, emin olmuştu. Tufan yakındı ve Maraş'ta kopacaktı. Tebliği Adıyaman'da yapamazdı. Başka türlü, en baştan anlatması, Maraş'a gidip sıfırdan başlaması ve oluşturduğu çevreyi tarikata katarak, tarikatı âlemdeki yaşamın yeni kurucusu yapması gerektiğini düşünüyordu. Şeyhiyle yaptığı tüm sohbetlerde defalarca bunları anlattı. Şeyh, gençliğinden bu yana, bu genç müridin tarikatın dışında bir yol izleme çabası olduğunu seziyor, zarar verici buluyordu. Görevlendirdiği ak saçlılara "Uzun uzun sohbet edin," talimatı vermiş, ama sonuç değişmemişti. Eleştiriler sertleşiyor, tarikatın, Allahın yolundan saptığına varana kadar görüşler geliyordu bu genç müritten. Şeyh, bütün bu konuşmaları

işitiyor, sabır çekiyor, ancak artık bir adım atmanın gerektiğine inanıyordu.

Sonunda harekete geçti, ak saçlıları topladı, kararını açıkladı: “Yürürken ayağının ucuna bakmak tevazu alametidir. Zira, kibir sahipleri yürürken kafalarını yukarı kaldırır. Sultan-ı Enbiyâ Efendimiz Hazretleri, yürürken sağa sola bakmadan, sadece ayaklarının ucuna bakarak, sanki yokuştan iniyor gibi süratle yürürlerdi. Nazar ber kadem. Tarikatın esası gözünü ayağının üzerinde tutmaktır, başını eğmektir. Belli ki baş eğmeyenler var. Düşmelerin en kötüsü, maneviyattan düşmektir. Tarikattan kovulmak, şeriattan kovulmaktan beterdir. Çünkü kovulan ‘amel-i sakaleyn’ ile bile işe yaramaz.”

Ak saçlıların en genci, eğile eğile çıktı huzurdan. Kararı bekleyenlere tebliğ etti. Dolaplar açıldı, eşyaları çıkartıldı, ayakkabıları kapının önüne konuldu. Gelip de olanları gördüğünde kararı anladı. Kimseyle vedalaşamayacaktı, biliyordu, kapının önüne doğru çıktı, ayakkabılarını giydi, kenara bırakılmış eşyalarını aldı. Gençliğini verdiği dergâhtan, bildiklerini anlatmak sevdiğine kovulmuştu, gözyaşlarını sildi, “And olsun ki vazgeçmeyeceğim,” dedi.

Kapıdan çıkarken, ömrünü tarikata vakfetmiş o yaşlı mürit kolundan tutarak fısıldadı: “Say ki şeyhten el aldın. Bu kader el almakla birdir. Kendi yolunu bulmalı ve görevini yapmalısın.”

Maraş’a işte bütün bunlardan sonra gelmişti. Hikâyesinin bütününü kimse bilmezdi ama Adıyaman’dan Maraş’a gidip gelen, kovulduğu tarikatın ehli, Maraş’taki camilerde artık hatırı sayılır bir kalabalığın gönlüne seslenen adamdan bahsedildiğinde, bahsedenlerin kulağına olanı biteni fısıldamıştı. Ancak tarikattan kovulduğunun anlatılması, Maraş’ta, bu genç şeyhin sözlerine meftun olmuş kalabalığı etkilememiş, aksine sözlerindeki gizemin, ipuçlarını verdiği tılsımın, bakışlarındaki esrarın kalplerinde büyümesine yol açmıştı. Zira insanlar, ilk çağlardan bu yana, bilmediklerini merak eder, göremediklerini büyütür, fısıltılara hakiki seslerden daha çok bağlanırdı. Kendi çizdiği resimden korkup ona tapan ilk insanla, bilmediğinin esrarıyla büyülenen bugünkü insan arasında çok fark yok-

tu. Ve Adıyaman'dan kovulan bu adam, bildikleri, gördükleri, duydukları şeyhlerden farklıydı.

Kalabalığın, artık kendisini görmek için geldiği uzak mahalledeki büyük camiyi, namaz saatlerinden hemen sonra ziyaret eder, cemaatle ya da cemaatsiz namaz kılmaz, önce ibadetlerinin hayırlı olmasını diler, sonra yaklaşan büyük bir tufandan bahsedirdi. Tufanın nasılımı, zamanını, hangi karanlıkları yer yüzüne taşıyacağını söylemezdi. Dinleyenlerden kimi Deccal'in Maraş'ta zuhur edeceğini aklından geçirir, kimi bir sonraki namaz saatine kadar ne olacağını düşünerek bekleyip, eskitilmiş taşlardan yapılan, plastik hoparlörlü minareden ezanın sesi yükseldiğinde gözyaşlarını artık serbest bırakarak, "Koru bizi ya Rabbim," diye ağlar, kimiye artık "şeyhim" diye hitap edilmeye başlanan adamın sözlerindeki esrarın o gün gelene kadar çözülemeyeceğine inanırdı.

Adıyaman'dan isminin Habil olduğu bilgisi gelmişse de kimse ismiyle hitap etmezdi. Çok önceleri, Habil diye seslendirildiğinde, "Belki Habil'im, öldürülmüş, yok edilmiş mazlumların sesi-yim, belki Kabil, nereden biliyorsun?" demiş, isimsizliğin kendisine katacağı gücün farkında, o günden sonra "şeyhim" dışında hitap kabul etmemişti.

Kalabalığın düzenli olarak etrafında toplandığı günlerden önce ne iş yaptığı, nasıl geçindiği bilinmezdi. Eski mahallenin kahvehanelerinde, kentin diğer ucundaki yeni Maraş'ta oturduğuna, gebe kalamayan kadınlar için muska yazıp, mesir macunundan şifa bulmamış yiğitlerin düğümelerini çözdüğüne, sadece iyi para ödeyenlerin yüzüne hayırlı bir kadroya yerleşmesi yahut gireceği ihaleyi kazanması için okuyup üflediğine yönelik söylentiler konuşulsa da bu sözler yarattığı gizemi perdelemez, parlayan yıldızların üzerinin bir karanlıkla kapatılması çabasından ibaret sayılırdı. Sonra, beş yıl kadar önce, bahçesinde nicedir sadece mahallenin çocuklarının oynadığı, yıkılıp iki oda bir salon otuz beş dairenin yapılması beklenen eski mahalledeki vali konağı belediye tarafından restore edilmiş, şeyh, nasıl olduysa buraya taşınmıştı. Yanından ayrılmayan genç müridi, ondan da küçük bir çocuk, hizmet eden orta yaşlı üç ak saç-

lı ile taşındığı mahallenin camisine uğramaz olmuş, kahvehane, lokantaya, çarşı pazara hiç çıkmadan, binanın dışına da adımını atmadan yaşamaya başlamıştı.

“Uyur uyanır, üç zeytin yiyip duaya başlar, akşamı da iki bardak suyla getirirmiş,” diye konuşuyordu mahallenin kadınları.

Bir zaman sonra, hayır duasını almak için binaya düzenli gidenlerin işleri güçleri rayına girince, eski mahalleden, ilerisindeki mahallelerden, daha ilerisindeki mahallelerden gelenlerin sayısı bilinmez olmuş, artık ziyaretlerin bir düzene konulması gerekmişti. Mahalleye taşındıktan sadece altı ay sonra, mahalledeki sokaklara, ziyaretçilerin yaşına göre sohbet günleri ve saatleri belirlenmiş, restore edilen binanın duvarları yükseltilmiş, kapısında ise sürekli nöbetçiler beklemeye başlamıştı. Şeyhin, ibadet zamanının da geleceği, asolanın sohbetlere katılıp, çok kişiye bunları anlatmak olduğu vaazı kalabalığı derinden etkilemiş, sohbet saatini kaçırma ihtimali doğanlar, cehennem korkusuyla işini gücünü bırakıp iki eli kanda olsa bu yeni tarikatın dergâhına gitmeyi tercih etmişti.

Başlangıçta garip karşılanırsa da ettiği dualardan nasip alanlar, ibadetin zamanının şimdi olmadığı ve sırasının geleceği zaman kulaklarına fısıldandığında, günler geceler süren düşünelere çekilmiş, kimi istihareye yatmış, kimi iki kez hacca, bir kez de tuttuğu partinin kafilesiyle umreye gidip dönmüş büyüklerine akıl danışmış; çevrelerindeki cümle kıyamet alametlerine, diz üstünde etek giyen kızlara, evine bakmayıp dışarıda çalışan kadınlara, televizyonlarda dönüp duran ve Deccal'i davet eden programlara bakıp büyük bir tufanın gelmekte olduğuna inanmıştı.

Maraş'ın eski mahallesinde ve ilerisindeki cümle mahallelerde artık, dünyanın bilmediği büyük bir sırra vâkıf olanlar vardı. İçlerindeki en şanslılar, gelecek tufanla ilgili şeyhle daha uzun konuşma fırsatı olanlardı. Onlar da bu büyük sırrın daha büyük bölümüne sahip olmanın ayrıcalığıyla, sorulduğunda şeyhin “anlatın” tavsiyelerinin aksine, sessizliğin sağladığı güce sığınır, susarlardı. Şeyh ise sohbetlerde, sadece tufanın çok yaklaştığını ve çok kişinin kendisine inanması gerek-

tiğini anlatır, kimlerin kurtulup yaşamını ibadetle sürdüreceğini, kimlerin heba olup gideceğini, cennete kimlerin bir adım yaklaşacağını tufanın belirleyeceğini söylerdi. Esrar, mahalleyi büyülemişti.

Mesut, babadan kalma pastanesi kepenk indireceği, karısıyla artık sevişemediği, çocuğunun iyiden iyiye serserileşip asileştiği günlerde, yani kalbi büyük bir arayıştan yorulmuşken şeyhi önce camiye gelenlerden duymuş, bir cuma çıkışında ise evinin yoluna koyulmuştu.

İlk sohbetten türlü düşüncelerle ayrılmış, bir sonraki cuma, ayaklarını camiye değil, şeyhin sohbetine giderken bulmuştu. O sohbetin sonunda, şeyhin gözlerini kendisinden ayırmadığını fark etmiş, sohbet sonunda eliyle “yaklaş” diye buyurması üzerine, eğilip, kulağını dudaklarına yaklaştırmış, “Üç vakte kadar hayatta da yatakta da sorunların çözülecek,” sözlerini işittince kalbinde bir ferahlamayla evine dönmüştü.

Ertesi gün, daha önce dükkânına hiç uğramamış, mahallede de yüzlerini hiç görmediği üç ayrı kişiden orduyu doyuracak siparişler almış, geceli gündüzlü çalışıp, tuzlusu tatlısıyla siparişleri yetiştirdiğinde ödenen yüklü paranın kerametini şeyhin duasından bilmişti. Sonrasında da müşteriler bitmemiş, paraya tam sıkışacakken, büyük siparişler gelmişti. Şeyh, siparişleri hazırlarken, malzemeleri kendi söylediği dükkânlardan almasının hayırlı olacağını buyurmuş, bir zaman sonra o dükkânlardan aldığı malzemeler de her zamankinden bereketli çıkmıştı. İşleri yolundaydı.

Şeyhten hayır duası almak için perşembe öğlenleri artık dergâh diye anılan binaya giden karısı, her zamankinden güzel gözüküyor, gözlerindeki ışık geri çevrilemez bir sevişme davetine dönüşüyordu. Karısı istenildiğini hissettiği, Mesut da bu hislerin ortak bir arzuya dönüştüğü için mutluydu. Artık erkenden yatağa giriyorlar, gençliklerinde olmadığı kadar çok sevişiyor, sonrasında ikisi de yatakta doğrulup, tufan günü de bu mutluluğun esirgenmemesi ve hayatta kalanlardan olmak için dua ediyorlardı.